

BİR MENEMEN SOFRASINDA

Bir anlık sinirle yazmışım sözlerimi, zaman geçtikçe farkına varıyorum. Belki severdi, belki seviyordu, belki de hiç sevmeydi; düşünmüyorum. Sadece boşlukta; karanlık ve derin bir boşlukta. İçinde bulunduğum boşlukta, yine bir başka boşluğa bakıp bakıp duruyorum. Kelimeler bile hissizleşti artık. Gülümsemeyi unuttum. Biliyor musun; sırf gülümsemeyi unuttum diye çoğu insan gitti yanımdan. Çünkü gülümsemek, eşine az rastlanan bir değerdi onlar için. Fakat hiç biri bilmiyordu –ki bence bu güzel şey bilinmemeliydi- senin yokluğunda yine seni aramak, geleceğin günü beklemek; adına ‘‘dünya’’ denen şu illet şeyin içinde, benim için en değerli hazineydi. İçinde bulunduğum bu duruma sitem etmiyor bilakis tarifi değişik, galiba masum bir mutluluk duyuyordum. Yaşadığım onca kötülüğe rağmen, gözlerin gözlerime dokununca kalbimdeki çocukların artan neşesi ve cıvıltısı da sanırım bundandı.

Gitti diye düşündüklerimiz elbet bir gün tekrar gelirlerdi. Bir daha hiç gitmemek üzere, gelirlerdi. Biraz çekincelerim olsa da ümitliydim bu düşüncemde. Ben ümit etmeden yaşayamazdım. Hayatta alınacak, tadılacak mutluluğun asıl kaynağı ümit etmektir. Hele de içinde senin olduğun hayaller kurmak, çok güzel bir duygu yaratıyordu içimde. Tıpkı solmaya yüz tutmuş bir çiçeğin, üzerine düşen iki damla suda kendini bulması gibi ben de içinde senin olduğun hayaller kurup, yine bu hayallere sığınarak; saçma fikirlerle doldurulmuş, kalabalıklaşmış insanlardan sıyrılıp, yaşamın en güzel haline yani sana tutunuyordum. Fakat aramızda kalsın; yeryüzünde kurulup kurulabilecek en güzel hayal zaten sendin benim için. Ama bu, şimdilik ayrı bir noktada dursun. Seninle aynı sofrada oturup menemene ekmek banacağımız günlerin hasreti, içimde bir ukte gibi kavrulduğu zaman; biraz da olsa güzel bir hal alıyor yaşamım. Biliyorum, yine uzatmaya başladım. Sen hoşlanmazsın bunlardan. Fakat insanı mutlu etmek için bu hayalleri kurmak yetiyor da artıyor bile. Farkındayım ama ya da öyle zannediyorum; her ne kadar hoşnut olmasan da bu hayallerden, bu hayaller senin de aklına geldiği zaman, sen de bu hayalleri benimle birlikte kurduğun zaman gözlerinin içi gülüyor. Ve sen yine tatlı tatlı gülümsüyorsun tüm masumluğunla...

Belki de bir hiçim senin için. Yollarda topuyla oynayan çocuğuna bağırarak babadan, küfürlerin arasında kaybolan züppe gençlerden farkım yok gözünde belki. Senin gözünde iyi bir yerim varsa bile ben zaten dün bir hiçtim, bugün de bir hiçim, yarın da büyük bir ihtimal hiç olurum. Ama sen çıkıp da gelsen bir akşam, hem de gülerek, anne ve babasının boynuna sarıldığında sevinerek uyuyan beş yaşındaki çocuktan farksız olurum.

Artık bekleyemiyorum. Özledim çok, gel artık, hoşça gel, özledim....